

מסורת הש"ס

(א) סנהדרין קו. ע"ש, (ב) [אמר כ"ל], א ברכות מג: סוטה י: כמובט סו: (ד) כ"א הו"א, (ה) כ"א חנינא, (ו) [שנשועת ל], (ז) [ברכות לב:], (ח) [ג"ל אמר], (ט) [ג"ל אמר ר'], י כלל מדרש לפני ד"ה וכלנעי, (י) [ג"ל להפסיק וכן הוא בדפוס] ועי' רש"ש, (יא) [ד"ה אוקירו אחר ד"ה מחזא], (יב) [פ"ה דגטין ע"ש], (יג) [ג"ל מחסין], (יד) [ונמסכת סנהדרין קו. גר' להדיא בשעה שעוסקים בדי' מיתות ב"ד], (טו) [ועי' חס' ברכות לב: ד"ה א"ל,

הגהות הב"ח

(א) תוס' ד"ה תתכו וכו' הגדה והטהורה כ"ל ותיבת והטמאה נמחק:

גליון הש"ס

גכ' ויש לו חלק לעזר"ב. עיין סוטה דף ד ע"ז תוס' ד"ה היא תלודנו:

מוסף רש"י

אל דמעתי אל תחרש. מדלג כתיב את דמעתי תראה, שעת מניה נראית הוא לפניו ואין לר"ך להתפלל אלא שמתקבל לפניו (ברכות ב:), תחבר חוליות. מטר של חסם שהוא עשוי ככלי ומטלטל ותחילת כרייתו מן קדרות, ואם נטמא הכרטי הכתוב נמילה ואם נתלו בענין זה שחתכו סביב סביב כחוליות עגולות וחזר וחיברו נטיט של חול צינ חוליא לחוליא, רבי אליעזר מטהר. עולמית, שאינו עוד ככלי חסם שלא נסרק כבשש, וחכמים מנמיאים (ברכות יט:).

וכלנעי. בשביל אשתי זו שמתחלה חטאתי זה כמו (בראשית ג) ויבן את ה"לע: שחמו ונאספו קרעו ולא דמו. אם קרעוני לא מנאלו

דס: ס דדרש רבא. דטובה מעשה של דוד ובה שבע משלהם וספק אשת איש היא שהיואל למלחמת בית דוד גט כרימות כותב לאשמו

על מנת שאם ימות שמהא מגורשת מעכשיו ולא תיזקק ליבס וכל אותן הימים היא ספק מגורשת אם מת מגורשת מתחילה ואם לא מת לא נתגרשה: היא מואלס והיא שלסה. אע"פ שהיו מויליין אותה לשריפה לא אמרה להם ליהודה נבעלתי אלא שלסה לו למי שאלה לו אנכי הרה ואם יודה הוא מעמנו יודה: עמיטו. עם אמו: בללונלס אשמו. בללונלס דברים ללערה: ללונלסה קרובה. ללל. פורענות ללונלסה ממנה ללל: שסעה פפלסי. אין לשנותו מלשון נקשה שמנשק מאת הקצ"ה שישמע תפלמו אלל אל תחרש יש לשנותו מלשון נקשה ולומר כזו אני כותב שאין דרכך לשמוק ולא להחרש. אל תחרש אל תעשה אל תמן שממשין לשון נקשה ומשמשין לשון עתיד כגון (תהלים קכא) אל יתן למוט הרי לשון נקשה וילאמר יעקב לא תמן לי מללמה (בראשית ל) הוא לשון עמיד: רק לא היה ללללל. סיפיה דקרא אשר הסתה אותו איוכל אשמו: [אספך גולל. אשךך קטנה ככוף עמלךך ושמע דכריה]: כל השערים. של תפלה ננעלו: חוץ לשערי ללללל. הלועך על ללללל דברים אין השער ננעל בפניו: הכל ע"י שלים. נפרעים על כל עבירות ע"י שלים: ויודו. לא מסרה לשלים: פרגור. מחילה שצין שכינה לללל מרוס: לינו ננעל. להפסיד רלייתן מן המקוס אלל תמיד רואה אותם שעה שפרע: ויודו ארך. שממע פני. לפני ואין מחילה בינו לצינ העבירה: לימסי גולךך שלום. כשחלל חטים ישיבעך הקצ"ה: מכדא. כד שנותנים כו שעורים: נקיש ואמי מגרל. המגר מקשקש וכל. ואמי שמעתי הכד מקשקש כדרך כלי ריקס שנמע כו קול הכרה כשמקשקשין עליו: וידל ישראל. לעיל מיניה כתיב וימנו עליהם וישחיתו את יבול הארץ: (א) אוקירו נשיינו. כדכו נשותיכס: מחווא. עיר שהיה רבא דר בתוכה כן שמה: חסכו חוליות. תנור העשוי חוליות ומלרכו ככנש כדרך כלי חרס ואח"כ לירך החוליות ונתן חול צינ חוליא לחוליא: ר"א מטהר. שאין זה כלי חרס אלא צינ כעין כלי גללים וכלי אלמה שאין מקבלין טומאה: וחכמים מעמליין. דלולי בתר חוליות. שאר תנורים שלהם היו עשויס כעין קדירות גדולות ופיו למעלה ולורף ככנש כשאר קדירות ומטלטלים אלל שהיה מושיכו על הארץ או על הדף ומדביק את טפילות הטיט סביב על כולו לעשותו עב שיקלוט ויחזיק את חומנו:

עכנאי

מצויה בתוך ביתו של אדם אלא בשביל אשתו שנאמר וְלֹא־בָרַם הָיִיב בַּעֲבוּרָהּ וְהִיָּינוּ דַאֲמַר לָהּ רַבָּא לִבְנֵי מַחְוָא אוקירו לנשייכו כי היכי דתתעתרו תנן התם הַחֲתָנִי חוֹלִיּוֹת וְנָתַן חוֹל בֵּין חוֹלִיא לַחֲוִילָא ר"א מטהר וחכמים ^ימשמאין וזה

צינתים כזה אמרו הגדה ^(א) והטמאה והטהורה אופות כו והוא טהור קמני חול דומיא ללרור שהוא יבש:

הזהב פרק רביעי בבא מציעא

נוח לו לאדם שיבא על ספק אשת איש בו'. נקט הכי משום דבת שבע ספק אשת איש היא ופי' בקונטרס משום דכל היואל למלחמת בית דוד כותב גט לאשמו ע"מ שאם ימות יגרשנה ולא תיזקק ליבס וכל אותם הימים היא ספק מגורשת וק' לר"ת דא"כ אין זה כל היואל אלא דוקא

שזש להם אחין ואין להם בנים מיהו בקונטרס לאו דוקא נקט יבס אלא שלא תמענן ועוד קשה לר"ת דלאמר במסכת שבת (ד' נו. ושם ד"ה גט) כל האומר דוד חטא אינו אלא טועה אמאי והא חזר אוריה מן המלחמה אח"כ ומיהו יש לדחות שהיו מתנין אם לא יחזור כסוף המלחמה ועוד קשה דתניא בפ' מי שאלחו (גיטין דף עג. ושם: ד"ה אמר) מה היא בלותן הימים רבי יהודה אומר הרי היא כאשת איש לכל דכריה ר' יוסי אומר מגורשת ואינה מגורשת ואפילו לרבי יוסי חטא דוד דלינה מגורשת ודאי וכ"ת דהתם בלא אמר מעכשיו דמוקי לה בגמרא בלומר מעת שאני בעולם כלומר שעה אחת קודם מיתמי ובמלחמת [בית] דוד היו כותבים מהיום הא קמני בדיק בתוספתא^י מהיום אם ממי הימים שצינתים רבי יהודה אומר היא כאשת איש ומתני' דמי שאלחו (שם) נמי מוכח דלאמר מהיום דלדלעיל מיניה קאי והא דלאמר בגמרא בלומר מעת שאני בעולם מפ' ר"ת ור"ח דפירושו נעשה כלומר מעת שהוא בעולם משום כיון דלאמר אם ממי מתכיון לרמק הגרושין כמו שיוכל ואינו רואה שמתגרש עד סמוך למיתמו והא דקאמר מהיום להראות שהוא רואה שיחולו גרושין ^(א) (מהיום) ומפ' ר"ת דבמלחמת בית דוד היו מגרשין לגמרי בלא שום תנאי אלא היו עושין הדבר בלנעה כדי שלא יהו קופלין על נשותיהן לנושאין לכן קרו להו ספק אשת איש ולכל הפי' קשה דאפילו כל על אשת איש ודאי טוב ממלצין מדקאמר דוד הבא על אשת איש מיתמו כחנן ויש לו חלק לעולם הבא אצל מלצין כו':

וְרַא עוֹד אֵלֶּא בשעה שעוסקין

בננעים ואחלוצות. כלומר לא מציעא בשעה שהם בטלים אלא אפי'

עסוקים בהלכות חמורות וגם אין עניינם לאשת איש ויש ספרים דגרסי בשעה שעוסקין בלרנע מיתות ב"ד^ט: **דכתיב** היא מוצת. בלא אליף כמו (איכה ד) ויאלת אש צליון שהיתה קרובה לאש ככר ולא שלחה לו אלא ברמז אם לא היה מודה לא היתה מפרסממו:

וְאֵל דמעתי אל תחרש. אינו אומר שמע אל כזכי או ראה דמעתי אלא אל תחרש כלומר כטוח אני שלא תחרש דשערי דמעות לא ננעלו^י: **חתכו** חוליות ונתן חול בין חוליא לחוליא. אם לא היה חול צינתים היה מודה רבי אליעזר דכלי חשוב הוא שהטפלה סביב לתנור מחברת החוליות וממעידתן זו אלל זו ומשום דנתן חול צינתים להפסיד החוליות זו מזו מטהר ר"א והכי תנן במסכת כלים (פרכ' ה משנה ח) חתכו לרומכו פחות פחות מארצעה טפחים טהור מרחו כטיט טמא משיסקינו לפחות כו סופגנים הרחיק את הטפלה ונתן חול או לרור

גמ'. עין משפט

קפא א מיי' פ"א מהל' אסורי ביאה הל' ו סוג לאוין קב:

ב [מיי' פ"ו סוטה י: דעות הל' ח ופי"ג מהל' משוכה הל' יד טו"ש"ע ח"מ סומן מכ סעף לטן]:

קפב ג טו"ש"ע ח"מ סי' רכח סעף א

בזה"ש:

קפד ד מיי' פט"ו מהל' אשות הלכה יט

סוג לאוין קפא טו"ש"ע ח"מ סי' רכח סעף ג:

קפה ה מיי' פי"ד מהל' מכירה הלכה יח

סוג שט טו"ש"ע שם סעף א:

קפו ו מיי' פט"ו מהל' אשות הלכה יט:

קפז ז מיי' פט"ז מהל' כלים הלכה ה:

תורה אור השלם

1 יבצלעי שומרו ונאספו נאספו עלי' נביים ולא ידעתי קרעו ולא דמו: תהלים הל' טו

2 הוא מוצאת והיא שולחה אל ממיה לאמר לאיש אשר אלה לו אנכי ויהא ויהאמר הכר כא למי דחתמת ודפתילי' והפשה האלה: בראשית לח כה

3 ולא תונו איש את עמיתו ויראת מאלהיך כי אני י' אלהיכם:

4 יקרא כה יז גס כי אנאך ואנשך שתם תפלת: איכה ג ח

5 שמעיה תפלתו יי ושועתי האזינה אל דמעתי אל תחרש בי גר

אנכי עמך תושב בכל אבותי: תהלים לט יג

6 רק לא יהיה כאחאב אשר דהמכבר לעשות הרע בעיני יי אשר חסקה אתו איובל אשתו: מלכים א כא כה

7 בה הראינו חננה אדני נצב על חומת אנך ובידו אנך:

8 בדיקוי ביר ממיה כן הקרה וקעה חקס ושיד ישמע בה על פני תמיד חלי מוכה: ירמיהו ו ז

9 העם המכביעים אותי על פני תמיד ויבזים בגלות ומקטורם על הלבנים: ישעיהו סה ג

10 השם גבולך שלום חלב חטים ישיבעך:

תהלים קמו ד

11 ויהי אם יורע ישראל ועלה מדין ועמלק ובני קדם ועליו עליה:

12 ויחננו עליהם וישחיתו את יבול הארץ עד בואך עזה ולא ישאירו מתידי בישראל ושה ושוור ויחמור:

שופטים ו ד

13 וידל ישראל מאד מפני מדין ויזעקו בני ישראל אל יי:

שופטים ו ו

14 ולאברהם היטיב בעבורה ויהי לו צאן ויבקר ויחמרים ועבדים וישפוח ואזנת וגמלים:

בראשית יב טז